

ся да ѣ нападне съ всичкѣ-тѣ си силѣ. Отъ другѣ странѣ и Крумъ, като ся извѣсти отъ шпионы-ты си, че Гърцы-ты намѣряватъ да направятъ голѣмо нападане върху му, извиква на храбры-ты си войскаре съ юнашкыя си распаленъ гласъ, изважда мечя си и трѣгва съ Левекыя прѣпорецъ на прѣдъ, та напада на Гърцы-ты, кои-то бѣхъ веке въ нападателенъ вървежъ и тѣй двѣ-тѣ непріятелскы силы ся заловихъ пакъ за ножа, та ся пролѣ много кръвъ въ 10-й день отъ Юнія. Насърдени-ти Михайлови войскаре изгубихъ всякъ дързость само отъ Крумово-то появяване, кое-то ги направи неволно да си напомнимъ за поражение-то на свои-ты братія що погынѣхъ заедно съ Никифора, въ послѣдній бой. А пакъ Крумови-ти юнаци напротивъ: безъ да си промѣнятъ сърце-то, впускахъ ся съ прѣзрѣніе на мѣкушаты-ты Гърчоля и безмилно постилахъ съ трупове-ты имъ бойно-то поле, додѣ най-сѣтнѣ малцина, що бѣхъ остали, зехъ да бѣгать, та съ това причиниха помежду си голѣмо смѣщеніе, въ което ся избихъ единъ другы. А Императоръ-то имъ едвамъ можя да избѣгне съ нѣколцина отъ хора-та си. Той отиде съ плачъ въ столицѣ-тѣ си, дѣто отчаянъ свали, отъ главѣ-тѣ си царскѣ-тѣ коронѣ, коѣто цареграждане-ти положи-хъ на военачалника Лва Арменина.

Слѣдъ тоя бой Крумъ обсади Едрене, гдѣто остави брата си да продължава обсадѣ-тѣ, а самъ той съ по-много-то си войскѣ трѣгна за Цариградъ, опустоши околности-ты му и ся спрѣ до стѣны-ты му, дѣто принесе жертвѣ Грѣмнику. Това Българско появяване